

[Poul Møller.]

ønsket en noget mildere progression, ligesom det radikale venstre har ønsket det, men ikke således at forholdet imellem grupperne blev forskudt. Vore skatteloftsideer og -tanker ville ikke have forskubbet skattebyrden imellem de forskellige indkomstgrupper, så derfor har hr. Kai Moltke intet at tale om her; der er intet at bebrejde det konservative folkeparti og ej heller grund til at tro, at det ikke var en samlet reduktion af de direkte skatter, vi arbejdede på, når vi arbejdede for et skatteforlig.

Dette skatteforlig udtalte udvalgsformanden sig om, og han sagde, at han gerne ville have haft et bredt forlig. Nu kender jeg udvalgsformanden, jeg kender hans vilje, og jeg kender hans evner, og jeg er helt overbevist om, at hvis hans vilje havde været til stede, havde han med det kendskab, jeg har til ham, også været i stand til at klare det. Det var ikke evnerne, det skortede på, og jeg er helt overbevist om, at når hr. Per Hækkerup går i lønkammer for at tale med sig selv og eventuelt sin kone, så ved han udmærket vel, hvordan et bredt forlig skulle være skåret. Men han skar det ikke, og derfor var det ikke evnen, men det var viljen, der manglede, da det kom til stykket; det var aftalen med socialistisk folkeparti, der trådte i vejen, og han kan ikke gøre forsøg på at sammenligne en aftale, en bindende aftale med et andet parti under et forhandlingsforløb, med de samtaler, vi lejlighedsvis havde med det radikale venstres forhandler, samtaler, der udelukkende sigtede på at fremme forhandlinger, og som ikke havde noget som helst at gøre med at låse sig fast. Er sandheden ikke den, at aftalen med hr. Aksel Larsen og hans parti var af en sådan karakter, at forhandlingslederen ikke længere ventede, at der kunne skabes basis for et forlig med os andre? Er det ikke sandt? Er det ikke ganske enkelt — når vi skærer alt det polemiske fra — den nøgne sandhed, at natten til lørdag, da vi andre så natmaden blive serveret inde ved siden af og blev sendt af sted, aftalte man vilkårene, og derfor var forhandlingslederen lørdagen igennem ganske urokkelig; tilbuddene, som vi havde fået fredag aften, kunne der ikke længere ændres ved, andet måske end et enkelt komma hist og her, måske kun ét sted.

Det er derfor, jeg synes, at hr. Per Hækkerup skylder folketingset besked her. Med al den ærlighed, med al den dynamik og alt det andet, vi kender ham for, bør han nu sige os ganske bestemt, om ikke den aftale med SF var bindende lørdagen igennem for socialdemokratiets vedkommende og kun ventede på SF's hovedbestyrelses bekræftelse.

Hr. Per Hækkerup siger, at der var ingen håndfæstning i aftalerne med socialistisk folkeparti. Jeg ved det ikke. Det, at en regering binder sig til at drøfte forberedelsen af sin lovgivning med et andet parti, er dog en håndfæstning. Det, at man binder sig til, at man ikke til næste år eller på et senere tidspunkt kan forhøje momsprocenten uden SF's godkendelse, det er vel en lige så kraftig håndfæstning på dette område som det ønske, vi havde om, at man sikrede sig, at momspengene kunne anvendes til en sænkning af det direkte skattetryk fra juli 1968, hvilket finansministeren har redegjort for at han ikke ville; men han ville godt låse sig fast med hensyn til momsprocenten.

Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre til finansministeren. Der er i og for sig ikke meget at sige til hans fremstilling; så vidt jeg kan se, var den i det store og hele rigtig. Han sagde, at vi ville have denne afklaring, og finansministeren ville ikke give os denne afklaring. Det kan ikke komme bag på nogen, at denne afklaring af, hvad merværdiafgiftspengene skulle anvendes til, var noget væsentligt for det konservative folkeparti. Hvor havde vi været i dag, om vi lørdag havde sluttet et forlig med socialdemokratiet og vi så søndag morgen kunne se, at flere hundrede millioner kroner, som skulle skaffes gennem merværdiafgiften, var der allerede disponeret over til andre formål, uden at man havde spurgt os? Tror man ikke, at vore vælgere, tror man ikke, at de mennesker, vi repræsenterer, ville have sagt: hvad er I dog for nogle fæhoveder, hvad er I for nogle klodshoveder, at gå hen og stemme for en milliardindtægt til staten og så lade de to andre partier bestemme, hvad pengene skulle bruges til? Det kunne vi da naturligvis ikke; det måtte man jo vide at vi ikke kunne.

Om spørgsmålet om sambeskatningen gav finansministeren en redegørelse, som viste, at der er vanskeligheder i sagen; men disse